

haar wilde omvatten, en de zonnige lach was op hare lippen bestorven, toen zij zijn even wild opflikkerenden blik opving.

Was dat haar frissche mooie Wim?

Toen begon zij zachtens met de handen voor het gezicht te snikken om den afkeer dien zij zoeven voor hem voelde, en zij begreep op eens met groote zekerheid, dat zij hem nu verloren had voorgoed, en dat zij nooit Wim's vrouwtje zou worden!

Toen Wim veel later dan gewoonlijk na het ontbijt, was gaan fietsen, zei Netty's moeder, hem met een blik vol bezorgdheid en deelneming nakijkend, tot Netty: „arme jongen, wat is hij toch zwak, hij ziet er nog heelemaal betrokken uit, en dat van één avond hoofdpijn, terwijl hij toch zoo vroeg naar bed is gegaan, en zoo lekker heeft uitgeslapen.

Ik had zoo gehoopt, dat hij van morgen weer beter zou zijn.

Je moet maar wat vriendelijk tegen hem zijn, Netty.”

En terwijl Netty „ja” antwoordde, dacht zij over dien angstig-onrustigen nacht, over haar onwaar-zijn tegen haar moeder, en over hare liefde voor Wim, die nooit meer terug kon komen, omdat zij telkens en telkens weer dat witte gezicht, en die met bloed-doorloopen oogen, voor zich zag, die haar met zooveel afschuw vervuld hadden, en als bij ingeving voelde zij, heel vaag, ontgoocheling, omdat Wim toch anders was, dan hij scheen. Maar wat er dien nacht gebeurd was vermoedde zij in 't minst niet.

12 November 1902.

Jongensliefde.

Van de vier broers is hij mijn lieveling. Hij is lang voor zijn veertien jaren, bijna zoo lang als ik. Mooie groote blauwe oogen heeft hij en een vriendelijk blozend gezicht. Zijn dik, goudblond haar is met eene aardige golf van zijn hoog voorhoofd weggestreken en hij heeft zoo iets echt hartelijks en vriendelijks over zich jegens iedereen.

Als ik met hem wandel, kan hij me 't eene oogenblik met iets heel mannelijks en neerbuigend beschermends in zijne bewegingen wegtrekken van de tramrails of van den wanterkant; en 't andere oogenblik mijn arm grijpen en zich tegen me aanvlijen, zooals hij 't voor jaren deed, als een heel klein kindje.

Ondanks zijn fijn, goudblond haar, waar ieder meisje ijdel op zou wezen, ondanks zijn lieve blauwe oogen en blank voorhoofd is hij toch een echte jongen, flink en kloek, vol guitenstreken.

Hij heeft me sedert twee dagen wat te vertellen. Want hij loopt me telkens na, drijft me telkens vol doorzichtige berekening in een hoek en overlaadt me met tal van onnutte vragen: „Of mijn fiets wel geëlied is? Of ik de Oranjegalerij niet mooi vind? Of mijn banden wel hard zijn?” Ik ben bepaald benieuwd, wat er los moet komen.

Dan, eindelijk, nadat hij een paar dagen rondom me geijsbeerd heeft, lok ik hem mee, langs 't strand, naar 't Noorden. En daar, in die wijde, ontzaglijke ruimte, waar niemand is dan hij en ik, daar drijf ik hem in de engte. Want al zijn voorraad nuttelooze praatjes is op en zwijgen tegen mij is zijn gewoonte niet. Na vijf minuten gezweven te hebben, begint hij op eens, en ik merk dat de verwachte confidentie gaat geschieden.

„Nan, hoor eens — je moet niet lachen, — Nan, ken je Mientje Van Arkel?”

„Neen, Frits, niet de eer. Ik lach niet Fritsje.”

„Nou, ik — ik — vind ze erg lief. En ik wou dat jij ze zag.”

„Zoo? Wie is ze dan? waar woont ze?”

„Vlak naast ons — en ze vindt 't goed, dat ik zoo nu en dan met haar meega. Ze is zoo lief, Nan, veel, veel aardiger dan Mies.”

Ik heb medelijden met Frits' zusje, dat in ongenade schijnt te zijn, en luister aandachtig toe naar het vervolg der confidentie.

Hij heeft mijn arm genomen en er zijn gevouwen handen opgelegd en leunt zijn hoofd tegen mijn schouders.

„Ik wou, dat je ze zag. Ze zal wel eens op Scheveningen komen. Ze is zoowat zoo groot als ik, en ze heeft zulk lang, prachtig haar!”

Hier zwijgt hij en een verlegen trek komt op zijn gelaat. Hij schijnt geheel en al in de lange lokken van zijne Lorelei verward te zijn, want hij gaat niet verder.

„Nu?” vraag ik.

„Zie je, ze plagen haar wel eens met 'r haar, want 't is rood.”

„Kom,” zeg ik, „dat vind ik wel mooi. Ik hou wel van rossige menschen.”

„Ja, maar, 't is heel erg rood, vuurrood.”

„Dan zal ze mooi blank vel hebben,” veronderstel ik troostend.

Hij schijnt blijde te zijn, dat ik aan deze